

КРАЙ

- 1 - Чи є перспективи малого бізнесу в Славути?
- 2 - Ще раз про дату заснування Славути
- 3 - «Бох не дау»: туризм в Славути.
- 4 - «Майстерня талантів»: Будинок дитячої творчості.

ЧИ Є В СЛАВУТІ МІСЦЕ МАЛОМУ БІЗНЕСУ?

Ще в травні місяці малий бізнес був шокований рядом позапланових перевірок спеціалістами Держпраці, а особливо розмірами нарахованих та штрафних санкцій, що складала десятки тисяч гривень. Коли почали розбиратися, чиї за цими перевітками «стирчать вуха», то виявилось, що ініціатором цих наїздів є міська рада!!! Саме за листами, що підписані першим заступником міського голови Микульським С.В., обласне управління Держпраці призначило цілу низку ПОЗАПЛАНОВИХ перевірок. Причому ці перевірки стосувалися підприємств та підприємств, що ЛЕГАЛЬНО «оформили» своїх працівників. Єдиною їх провиною було те, що працівники працювали неповний робочий день. І саме дані з баз даних про нараховані зарплати та сплачені податки в результаті «аналізу» лягли у вище згадувані листи місцевого «павлика морозова». Якщо раніше проводилися зустрічі з потенційними порушниками, вивчалися обставини «неповної ставки», надавалася юридична та правова допомога, то цей рік почали рубати голови, не зважаючи ні на що. Звісно, що Держпраця постаралася на повну. Перевірялося все! І нарахування та терміни виплат всіх зарплат, і відпускні, і індексації, і ще ціла купа питань. Всім відомо, що при нашому «досконалому» законодавстві порушення знайти можна завжди. Для прикладу: ми попросили нарахувати індексацію п'ятих кваліфікованих бухгалтерів. Причому дали для них абсолютно однакові вхідні дані. А в результаті отримали п'ять РІЗНИХ нарахувань. Жоден результат не збігся. ЖОДЕН!!! А перевіряюча видала ще інший результат. Звичайно що порушення знаходилися і виносилися санкції.

Але тут не це головне. Ми запитали колег з Нетішина: чи є в них такі перевірки? І дуже здивувалися, коли почули заперечну відповідь. Не було в Нетішині таких перевірок! Ми звернулися до обласного управління

Держпраці з запитом про надання інформації про «листи щастя» до них від наших сусідів – міст Нетішина та Шепетівки та Славутського та Шепетівського районів. Дууууже неспросто було витягнути ці дані. І коли ми їх побачили, то жажнулися!!! Виявляється, наші славутські виконкомівські штанопротиральні «впереді планети всей»!!! За другий та третій квартали 2016 року вони направили в обласну Держпрацю 14 (!!!) листів з вимогою провести позапланові перевірки. (Для порівняння: м. Нетішин – 2, Славутський та Шепетівський райони – жодного!!!) За такими листами було ПОЗАПЛАНОВО

перевірено в Славути – 36 (!!!) суб'єктів господарювання. (Для порівняння: м. Нетішин – 12, м. Шепетівка – 6, Славутський р-н – 6, Шепетівський р-н – 6). І це лише за два квартали.

Ми, звичайно, розуміємо, що малий та середній бізнес нищиться цілеспрямовано на рівні держави. Ми розуміємо, що олігархічний системі не потрібен прошарок населення, що може голосувати розумом, а не шлунком. Ми розуміємо, що ми плу-

таємося під ногами великого мережевого бізнесу. Але ми сподівалися, що хоча б місцеві можновладці повинні розуміти, що малий та середній бізнес стримує ціни. Що малий та середній бізнес наповнює місцевий бюджет. Що малий та середній бізнес «виручає» місцеві органи влади в скрутні моменти. Що саме малий та середній бізнес виніс на своїх плечах Майдан 2004 року та Революцію Гідності 2013-14. Що саме малий та середній бізнес ось уже три роки «волонтерить», і у відродженні Української Армії його частка найвагоміша...

Чи є в «стратегічному баченні» місцевих очільників, про яке останнім часом тільки чути, місце славутському малому бізнесу? Як це не прикро усвідомлювати, але я цього місця в їхньому «стратегічному баченні» не бачу. На жаль.

А.Казіміров

КООРДИНАЦІЙНИЙ З'ЇЗД ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ МІСТА

На теренах нашого краю зареєстровано близько сотні громадських організацій. Така кількість подібних утворень мала б свідчити про шалену активність громади. Але, як висловлюються представники місцевої влади: «Масо надто пасивну громаду міста», або «із 70 ГО, що зареєстровані, реально хоч щось роблять 5-6 організацій».

Це, мабуть, бажання «виправити» ситуацію і «активізувати» громадський рух спонукало ту ж таки владу до створення кишенькового псевдо-ГО (більшість активу є держслужбовцями та працівниками апарату) «Рідна Славутччина», яке, за їхнім задумом і має імітувати бурхливі хвилі громадської керованої активності. От і не сходить зі шпальт друкованих і віртуальних назва цієї буцимто єдиної у місті «громадської» спільноти.

Окремо потрібно зазначити про прояви агресивно-репресивних методів роботи з ГО зі сторони держави, що стали помітними останнім часом. Чого лише вартує процес обов'язкової перереєстрації статутів у поточному році – а далі краще не буде.

Тому ініціативна група в складі представників ГО «Майдан», «Ліга Активних Славутччан», ТП «Край», «Спілка поляків України», ФСП «Стара Волинь» та інших, пропонує в першому кварталі 2017 року організувати та провести загальний з'їзд всіх ГО краю, на якому випрацювати спільні правила загальноплідної співпраці, налагодити зв'язки між ГО та звернутись до влади з напрацьованими пропозиціями та вимогами. Точну дату, місце проведення, порядок денний узгодимо (за загальним рішенням) пізніше.

Телефон для довідок: 067 757-33-45, В'ячеслав. Дзвоніть, пропонуйте.

ІСТОРИЧНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Повідомляємо про створення громадської ініціативної групи з питання пошуків та достойного перепоховання останків роду князів Сангушків.

Використавши певні напрацювання славутччан, спогади очевидців, роботи істориків та залучивши студентів історичних факультетів та викладачів, планується довести дослідження до логічного завершення і отримавши (з допомогою влади міста) всі необхідні дозволи для проведення такої необхідної перед власною совістю справи. Багато років над цим питанням працює місцевий активіст В.М. Золотарук. От його розповідь:

«Ще в липні 2010 року в зверненні до міського голови м. Славути мною була надана інформація про незаконне переміщення останків князів Сангушків із родинної усипальниці до траншейної ями, виритої екскаватором. В моєму зверненні вказано місце, де на цей час можуть перебувати останки славних князів Сангушків. Також був пред'явлений свідок тих ганебних подій, який пам'ятає, коли тогочасні місцева влада потайки, без згоди громади, всупереч моральним та етнічним церковним правилам, вкинула їх до ями, не вказавши місце, де ці останки знаходяться. Мене, як пересічного громадянина, обурює стан сьогоденних подій, святкування помпезних дат в місті.

В народі кажуть: всім на все та ні про що. Мені дуже прикро, що за лаштунками бувальщини забуваємо про головне, про історичну справедливість та пам'ять тих людей, які стояли у витоків розбудови нашого міста.

Але ж кажуть: що посієш, те пожнеш. Всіх небайдужих просимо долучатись. Телефони координаторів: 096 910-83-63 Максим, 067 757-33-45 В'ячеслав. Також чекаємо на пропозиції у ФБ.

ЗДОРОВ'Я - НАРОДУ?

В статті 3 Конституції України зазначено: людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

В основах законодавства України про охорону здоров'я в статті 4 написано: основними принципами охорони здоров'я в Україні є: визнання охорони здоров'я пріоритетним напрямом діяльності суспільства і держави, одним з головних чинників виживання та розвитку народу України.

Отже, якщо умовно покласти на одну шальку терезів здоров'я, а на другу – всі інші цінності світу, то здоров'я переважатиме.

Проте за весь час існування незалежної України на всіх гілках влади питання охорони здоров'я не було пріоритетним, в тому числі і в місті Славути. Система охорони здоров'я з видатками менше 5% від ВВП нормально функціонувати не може. В 2016 році на медицину виділено 2,5% від ВВП, найбільше виділено в 2010р. та 2014р. – по 3,7% від ВВП. Для порівняння - в Грузії 9,4%, в США – 17,1% від ВВП. Звичайно, при таких видатках на медицину, оплата праці в галузі охорони здоров'я складає в середньому 2853 гривень за 2015р., що в 1,7 раз нижче, ніж в промисловості (4791 грн.), а з 53,25 млрд. грн., виділених з бюджету на охорону здоров'я, одному хворому в стаціонарі лікарні достатньо аж 83 копійки. Наявна система охорони здоров'я не відповідає сучасним потребам суспільства, не влаштовує ні пацієнта, ні лікаря, ні владу. Очікувана тривалість життя населення України – 71,37 років (2015р.), що на 9,21 років нижче, ніж у країнах ЄС, зарплата лікаря на третину нижче середньої по економіці.

Відповідно професія лікаря в Україні на сьогоднішній день не є престижною.

В Україні існує значний кадровий дефіцит медичних працівників. Станом на 01.01.2016р. залишалися вакантними 21,7 тис. посад лікарів, 22,1 тис. посад середніх медичних працівників. В м. Славути в середині 2016р. вакантними були 41 посада лікарів. Динаміка дефіциту медичних працівників за останні 10 років збільшується. Спостерігається відтік медичних працівників за кордон, передусім у Росію, Білорусь, Польщу, Чехію.

У цьому році близько половини випускників медичного факультету Ужгородського НУ виїхали за кордон, навіть не залишилися проходити інтернатуру вдома. У Словаччині та Чехії лікар-початківець отримує близько 900 доларів на місяць.

Що потрібно робити, щоб утримати молодих спеціалістів? *Перше* – це забезпечення молодих спеціалістів службовим житлом, хоча б окремою кімнатою в гуртожитку. *Друге* – фінансове стимулювання у вигляді муніципальних надбавок, передбачених в програмі місцевих стимулів.

30.12.16р. Кабінет міністрів України затвердив концепцію реформування сфери охорони здоров'я. Перед ухваленням рішення заступник міністра охорони здоров'я Павло Ковтонюк зазначив, що концепцією передбачено поетапне впровадження в Україні системи медичного страхування, суть якого – наші з вами кошти, які ми платимо як платники податків, йдуть на послуги для кожного з нас. В національній страховій системі не потрібно купувати страховий поліс. Ви застраховані, тому що ви громадянин. Ваш «поліс» – це ваш паспорт. Національне страхування є в усіх цивілізованих країнах. А конкретно обрана нами модель є в багатьох з них: Велика Британія, Італія, Іспанія, Канада. Я тільки не розумію, звідки держава візьме кошти на безоплатний гарантований пакет медичних послуг для всього населення, якщо в нас біля 25% працездатного населення працює в «тіні» і не сплачує податки – це по-перше. По-друге, в державному бюджеті на 2017р. закладено 62 млрд.грн. на медицину, що становить близько 2,4% від ВВП, а вище я писав, що система охорони здоров'я з видатками менше 5% від ВВП не функціонує. І порівнювати модель страхової медицини з такими країнами, як Британія, Італія, Іспанія, Канада, де видатки на охорону здоров'я 9-10% від ВВП, недоцільно. Тому особисто в мене є великі сумніви щодо функціонування системи медичного страхування за принципом «ваш страховий поліс – це ваш паспорт».

Головний лікар КМЗ НМР «СМСЧ м.Нетішин»
В.Пословський

ЗАГАДКОВА ВОЛЯ ДЕРАЖНЯНСЬКА, АБО ЩЕ РАЗ ПРО ЗАСНУВАННЯ МІСТА СЛАВУТИ

В грудні 2016 року на своєму засіданні Славутська міська рада прийняла безпрецедентне рішення – визнати 1617 рік датою заснування міста. З цим рішенням славутчан можна було б привітати, якби ж не інтрига навколо нього. Зокрема, під час розгляду даного питання на сесії міської ради від депутатів було приховано, що міською радою було надіслано два (!) запити до різних установ – Науково-дослідного інституту українознавства Міносвіти та Інституту історії України Національної академії наук України. І від цих двох установ надійшли кардинально різні експертні висновки. Здавалося б, розумні люди мали б обрати експертний висновок, підготовлений головною історичною науковою установою країни – Інститутом історії України НАН України. Але за рішенням відомого заступника міського голови, депутатів було озайомлено лише з висновком НДІ Українознавства, установою, основним завданням якої є освітньо-педагогічна, а не конкретно наукова історико-дослідницька діяльність. Та навіть й це рішення не виглядало б дивним, якби не спроба приховати від громадськості не лише наявність відповіді від Інституту історії України, але й сам факт звернення міської ради до цієї поважної установи. Складається враження, що ці експертні висновки були потрібні окремим представникам влади не як результат наукового дослідження, а лише як підтвердження раніше прийнятого рішення про виділення коштів на чергове гучне відзначення «дати». І на те, що відверто кумедним виглядає визначити «датою заснування» дату знищення населеного пункту, що Славута стала об'єктом кпинів зі сторони наукової спільноти, здається, ніхто не зважає. Як не зважають й на те, що Воля Деражнянська не була основою Славуті.

Надамо слово нашому знайому земляку, історичу та архівісту, директору одного з київських архівів В.Г.Берковському.

В 1889 році, готуючи до друку III том збірника документів «Архів князів Сангушко» Броніслав Горчак в примітці до одного з документів записав: «Назву Деражня до сих пір носить східна частина Славуті, в XVI сторіччю тут правдоподібно було незначне село, на місцю якого і іншого села Волі, близько 1634 року засновано Славуту під назвою Славутин». Саме завдяки цьому допису на довгі роки закріпилося твердження, що Славута виникла на базі двох населених пунктів – Волі та Деражні. Враховуючи, що на серйозному науковому академічному рівні історією міста до кінця 1990-х ніхто не займався, це твердження залишалося понад 100 років не переглянутим. Разом з тим не можна говорити, що Славута та її історія не були присутні в академічному науковому просторі. Окремі факти та події з історії нашого міста використовувалися в дослідженнях багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених. Щоправда, використовувалися вони лише як один з багатьох прикладів загальної історії України. Так, окремі факти з ранньої історії нашого міста були представлені у роботах В.Маркіної (1961), О.Компан (1963), П.Саса (1983), І.Ворончук (1999), А.Зайца (2003), а також у різному роду академічних виданнях джерел. На жаль, на місцевому краєзнавчому рівні ці роботи були майже невідомі.

В 2000 році, за підтримки редакції «Трудівника Полісся», вперше в краєзнавчий обіг Славутчини було введено інформацію про те, що села Деражня та Воля – це не два окремих села, а один населений пункт. Підставою цього твердження став реєстр втрат Краснокорещкої волості від татарського нападу у 1617 році. Одним з перших, хто звернув увагу на цей документ був видатний вчений, професор М.П.Ковальський (1984). Власне завдяки його праці на цей документ було звернуто увагу й іншими науковцями. Як результат, в 1999 році данні з цього джерела були опубліковані іншим знайомим вченим – І.О.Ворончук. Разом з тим, масмо вказати, що попри активне використання, повністю даний документ, як і інші джерела до історії села Воля Деражнянська, до сьогодні так і не опублікований.

В тому ж 2000 році, на шпальтах «Трудівника Полісся» вийшла друком стаття «Як Славута ставала містом» де вперше до славутського краєзнавства було введено інформацію про існування локаційного привілею 1633 року. Повністю даний привілей було опубліковано лише в 2012 році.

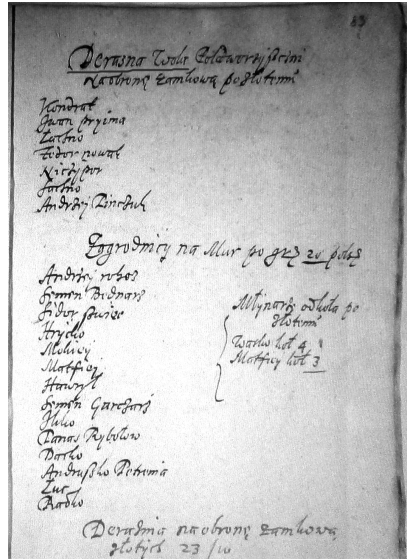
З моменту публікації інформації реєстру 1617 року та локаційного привілею 1633 року розпочинається ренесанс в дослідженнях історії Славуті, до наукового та краєзнавчого обігу вводиться багато нових невідомих архівних джерел. Певним підсумком цього ренесансу стало видання першої в історії міста Славуті збірки документів – «Славута. Заснування та походження», де було опубліковано 10 раніше невідомих архівних документів за період з 1619 по 1694 рік. Саме ця видання дало поштовх не лише до публікації нових збірок архівних документів, але й до активної дискусії навколо питання – «коли ж було засновано Славуту»? «яка дата заснування є найбільш вірогідною – 1617 чи 1619 рік»? Нижче спробуємо дати відповідь на ці питання.

Отже, в лютому 1617 року татари проходять нищівною хвилею по Волині, знищуючи та плондруючи села та міста. Одним з таких населених пунктів стало село Деражня Воля (Воля Деражнянська) Краснокорещкої волості. Якщо до татарського нападу в селі було 24 дворогосподарства (дима), то після нього залишилося лише 11 дворів. На жаль, ми не знаємо, чи всі будівлі уціліли в цих дворогосподарствах, але можна передбачити, що якісь будівлі в них згоріли. Також з понад 200 осіб населення, залишилося зазедве 6 осіб – 2 дорослих (чоловік та жінка) та 4 дітей. Ресстр не подає інформації щодо селян, які загинули під час татарського нападу.

Враховуючи, що у реєстрі занотовано лише один населений пункт, в назві якого використано означення «Деражня», і це село Воля Деражнянська, а також з огляду на назви знищених навколишніх сіл (а це Цвітоха, Сьомаки, Перемишль, Ногачівка, Мирутин, Мінківці, Марачівка, Комарівка, Кам'янка, Зубівщина, Жуків, Дятилівка, Дяків, Вачів та Бачманівка), нібито впевнено можна було говорити про те, що Воля Деражнянська і є те село, на основі якого виникла пізніше Славута. Тобто фактично, надалі дотримуватися виводженої тези Броніслава Горчака про заснування міста Славуті на базі села Деражня Воля. Адже в подальшому у відомих архівних документах, в тому числі міських інвентарях Славуті, фігурує лише село Деражня. Наприклад, в реєстрі населених пунктів Заславського князівства від 19 лютого 1623 року занотовується існування села Деражня «що пану Тошківському належить». Це ж село згадується й у січневому інвентарі 1625 року. Більш того в цьому інвентарі подається поіменний перелік всіх мешканців цього села (28 прізвищ).

Однак, наприкінці 1625 року урядниками Заславських маєстностей складається новий інвентар населених пунктів. І, серед переліку сіл, занотовується існування села – Деражня Воля (Воля Деражнянська). Більш того, аналіз прізвищ селян з цього села дозволяє чітко сказати – село Деражня і село Деражня Воля є одним й тим самим населеним пунктом. І найголовніше, що одне з цих прізвищ повністю співпадає з прізвищем селянина який залишився в живих після татарського нападу 1617 року.

Також в інвентарному описі 1632 року, де знову фігурує село з назвою Деражня Воля, чітко вказується, що село «на вольності від 15 років». Якщо ж порохувати то початок цієї вольності від сплати податків та відробітків припадає саме на 1617 рік, тобто на той рік коли це село було майже знищено татарами, а все його населення забрано до неволі. Саме з цієї причини та з метою відбудови села його власники надали селянам 20 років волі. Це підтверджується записом інвентарю 1637 року, який нотує, що деражнянські селяни «відробітків жодних не відбувають, на волі сидять». Крім того вказується, що село розташовано над річкою Деражною, має став з двома млинами. Принагідно зазначимо, що в жовтні 1650 р. Деражня фіксується, як село, що відбудовується після спалення татарами та козаками. Остаточо ж з

В архівах 1625 р. значиться та сама Воля Деражнянська, на місці якої, за версією міськради, в 1617 р. виникла Славута.

мапи Славутчини це село зникло на початку XIX ст., увійшовши до складу міста Славуті.

Отже місто Славута ніяк не могло виникнути на базі села Воля Деражнянська.

Таким чином, на сьогодні єдиною достовірною інформацією про першу появу Славуті є скарга від 25.02.1619 року подружжя Каспра Пепловського та Ганни Кглиницької щодо знаходження їх збіглих селян в «местечку Шепетині або Славутині Новоосажаоно». Виникнення такого непорозуміння у назві міста могло відбутися, лише якщо обидва міста є одночасно новозаснованими. І дійсно, як вказує знайий історик А. Засць, в інвентарі міста Шепетівки за 1631 рік є згадка, що воно закладено, як місто, 12 років тому, тобто у 1619 році. Отже, скаржники могли й не знати, до якого з новозаснованих міст утекли селяни. Більш того, в тому ж 1619 році засновано й містечко Тошків (тепер с. Ташки). На підтвердження цієї версії наведемо той факт, що у 1637 році містечко Тошків мало 4 вулиці, ринок та 290 будинків, міські укріплення та замок. Принагідно вкажемо, що Славутин в тому ж році мав теж 4 вулиці, ринок та 435 будинків, міські укріплення та замок. Подібні ж риси також видно й у плануванні міста Шепетівки. В цілому це може говорити про присутність типового плану забудови міст.

На відміну від Шепетівки, яка виникла на базі давнішого поселення, відомого ще з 1594 року, Славутин виникає «на сирому корені» біля впадіння річок Деражня та Дераженка до річки Нова Горинь. Вище за течією р. Деражня від Славутини розташовувалося село Деражня Воля (Деражня). Враховуючи, що до 23 квітня 1633 року Славутин не мав юридично затвердженого статусу містечка, принаймні жодного документу, що підтверджує це, поки не знайдено, то в окремих скаргах він фіксується як село (напр. скарга від 17.11.1634 р.). Однак, з моменту отримання локаційного привілею від 23 квітня 1633 року в усіх подальших документах Славутин зазначається вже як місто.

Усе вище вказане, а також наявні архівні документи, дозволяють стверджувати, що 1619 р. – рік першої писемної згадки про Славутин – є роком заснування міста Славуті; 1633 р. – рік надання Славутину міського статусу.

Берковський В.Г.,
канд. іст. наук, директор Центрального державного
кінофотофоноархіву України

Стаття була надрукована в «Трудівнику Полісся» №52. Що не завадило виконкому розпочати підготовку відзначення спалення Волі Деражнянської, тобто, вибачте, заснування Славуті. Пропозиція – якомога більше витрат!

НЕ НАША ДОРОТА?

Навряд чи знайдеться у нашому місті більш велична та значуща (як архітектурна пам'ятка) споруда, ніж костел Святої Дороти. В п'ятдесяті роки совіти прогнали вірян з цього храму і зробили з нього спочатку спортзал, а після склад солі. А щоб не муляв пролетарському оку своїми досконалими, тому ворожими формами, збудували навпроти фасаду безформенну двоповерхівку.

Проте велич будівлі і маса напівміфічних історій про костел, його підземелля та князівський рід завше приваблювали до себе і славутчан і гостей міста. Улюблене місце для фотографування на згадку про Славуту – це широкі гранітні сходи, що вели до храму, і дзвіниці.

На початку 90х храм повернено вірянам, і розпочинається його відродження. Переважна більшість мешканців міста, вперше потрапивши всередину костелу, навіть і гадки не мали, що живуть поруч з такою красою. Потроху розбудовується територія, реставрується храм, росте прихід...

А потім, за 15 років, все зупиняється і починає котитись назад. Чому так – мабуть, відомо вірянам... Два роки тому, з невідомих причин (ремонт сходів – то не привід), кимось приймається рішення не допускати більше простих смертних до стін храму. Повторююся: мова йде не лише про костел як культову споруду, а про історичну і культурну пам'ятку, про чийсь романтичне дитинство і юність...

Додаємо думки наших фотографів.

Віталій Поліщук:

Так вийшло, що вже близько п'яти років наш костел зачинений для мешканців та гостей міста! Колись це була культова споруда міста, його візитна картка, а зараз це просто спогади, забиті щільно штахетами! Мені, як фотографу, дуже прикро, що немає можливості ані сфотографувати костел, ані фотографуватися біля нього! Мені, як активісту та патріоту міста дуже прикро, що гості міста позбавлені такої унікальної можливості подивитись та познайомитись з історично-культурною пам'яткою нашого міста.

Ігор Каймович:

Костел и его ступени были для фотографов одним из любимых мест для съемки молодоженов, так как в Славуте больше нет архитектурных форм такого плана. Но вот появились какие-то люди, которые с угрозами стали прогонять молодоженов, потом появился забор... И про это место стали забывать не только молодожены и фотографы-операторы, но и гости нашего города. Знаю не единичные случаи, когда приезжие люди вместо того, чтобы полюбоваться архитектурным памятником, смотрели на забор и выслушивали оскорбления

от каких-то «сторожей-охранников». От кого закрыли? Зачем?

Сухов Сергій:

Дуже засмучує і спантеличує, що одна з найбільш значних історичних та культурних пам'яток нашого міста зіпсована конструкціями, призначеними для «ремонту» костьолу. Крім того, що це псує зовнішній вигляд споруди, то ще й створює враження ізолюваності від зовнішнього світу, камерності. Паркан, що закриває центральний вхід, чиститься як знак «тобі тут не місце, тобі тут не раді». На мою думку, це враження протилежні до тих, які має викликати таке місце.

«БОХ НЕ ДАУ»

Славути можна описувати по-різному. Статистикою – стільки-то населення. Промисловою – такий-то обсяг виробництва. Лісовою і озерною, етнографічною і затишною.

Але важко описати її як туристичну.

На запит щодо суми коштів, отриманих від туризму, з виконкомом отримана відповідь Н-21-20/1455 від 12 грудня 2016р. Сума коштів за 2015 рік складає 7276,70 грн, за 11 місяців 2016р. – 6180,60 грн.

Отже, на рік на одного славутчанина припадає 20 (двадцять) копійок від туризму.

Насправді ця сума отримана від готельного збору з тих, хто офіційно прибуває у відрядження і, таким чином, реєструється в готелі. Тобто до туризму як такого стосунку не має. В силу чого виникає питання: що зробила влада і депутати нової каденції, надто ж ті, хто за це відповідає, за час своєї роботи для того, аби якось зламати цю ситуацію на краще?

Відповідь проста: нічого. Туризму в Славуті нуль.

Бог не дав. «Бох не дау» – кажуть відповідальні особи. Він «дау» Славуті найдовшу лавку і конкурс на громадський бюджет, де один із чотирьох проєктів – соціальні контейнери для сміття (?). Все. Але ніхто поїде за сотню кілометрів хоча б з найближчих Рівного чи Хмельницького, аби посидіти на найдовшій лавці. Надто ж зважаючи, що конструкція лавки взагалі ускладнює доступ до води – ідея зробити хоча б декілька арок, аби не переривати довжину, але зробити можливим підхід до берега, на думку не спала нікому.

Варто було задуматися – а чи не можна зробити в Славуті щось таке, чого немає ні в кого? Що б точно зачепило тих, хто проїжджає по Шепетівській трасі?

Цим питанням (в тому числі) був присвячений форум стратегічного планування, що проводився більше року тому. Рік – час немалий; тому можна підвести певні підсумки. Бажано це робити в порівнянні з досягненнями інших міст за цей же період. Тому що у порівнянні ситуація в Славуті є просто катастрофічною.

Надто ж зважаючи, що славутською владно не взято до уваги жодної пропозиції, що прозвучала на форумі.

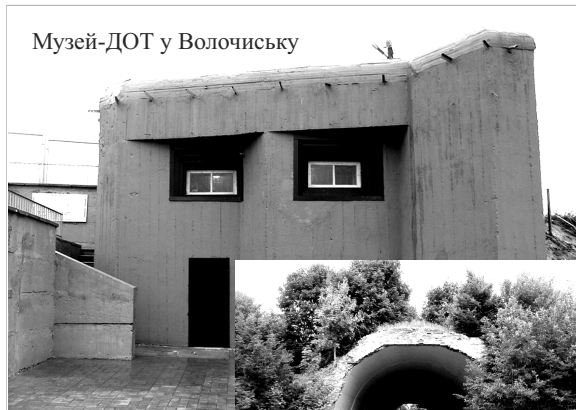
Отже, що пропонувалося – і що зроблене за цей в інших містах і не зроблене в Славуті.

Туристичні стенди.

Хто був в Хмельницькому – розуміє, про що йдеться. У базових точках міста встановлені стенди, де можна побачити фотографії цього місця в різний час і опис пов'язаних з ним подій. Такі речі важливі не лише для приїжджих – але і для жителів міста, які теж не завжди обзнані в питаннях історії своєї малої батьківщини.

Військовий музей

На основі хоровицької ракетної бази і улашанівських ДЗОТів пропонувався Музей Холодної Війни. Не зроблено нічого. Хоровицька база [slavuta.km.ua/index.php?id_s=4556&m\[403\]=1](http://slavuta.km.ua/index.php?id_s=4556&m[403]=1) – фактично знищена. Натомість у **Волочиську** створений музей Прокурівського укріпленого району:

Зовнішній вигляд міста

З цим взагалі не затверджений порядок оформлення фасадів, встановлення вивісок. Стиль міста відсутній. Фактично незацепленими залишилися два фасади – будинки Миру 7–9. Всі інші безнадійно зіпсовані добудовами, сучасними матеріалами і пластиком.

Оформлення.

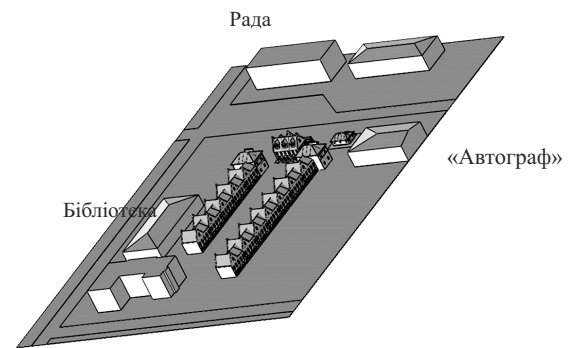
Для початку пропонувалося художнє оформлення музею. І хоча питання було підтримане на громадських слуханнях (весна 2016р.), через певний час воно було забуте. Мотива-

ція – «за картиною треба доглядати, а на це нема коштів». Між тим, максимальні кошти на створення такого муралу – аж 50.000 гривень, які погоджувалися дати місцеві підприємці. Щодо догляду – доглядати треба і за квітами, і за станом доріг. І навіть мити з милом руки після туалету – хоча на мило також потрібні гроші. Втім, в міській програмі розвитку туризму створення муралів передбачено пунктом 4.3 – починаючи з 2017р. Отже, 2016р. згаймо безнадійно. Мабуть, саме тому в місто відмовилися прийняти учасники фестивалю «Республіка» для роботи над перспективним художнім оформленням, що цілком логічно. В подібний же спосіб було закрито питання про візит археологічної експедиції з Меджибожа – для вивчення питання можливої реставрації князівський підземель. А дійсно – ну кому те старе баракло потрібне?

Реконструкція центру.

Всі сили кинуто на будівництво військового містечка. При цьому невідомо, звідкіля візьмуться ці додаткові 7000 жителів, а головне – де вони будуть працювати. Натомість відсутній Генеральний план, а центр міста (за бібліотекою) планується закласти тротуарною плиткою. Про створення відпочинкової чи пішохідної зони мова знову-таки не ведеться. Створення якихось культурних закладів в центрі

також не планується. Можливо, саме тому центр має стійку репутацію пивниці, що і підтверджується безліччю генделіків на березі Утки. Про естетику берега (як і про фактично знищений сквер, де все ще існує фонтан з жабками), взагалі промовчимо. Доброго сказати нічого – тому краще нічого.

Що в інших:

Сатанів: під туристичний об'єкт – синагогу – ведеться повна реконструкція центру.

Хмельницький: новостворена набережна кардинально поміняла вигляд міста, створивши фактично відпочинково-розважальний маршрут.

Музей «Мініатюрна Україна».

Тут буде трохи докладніше. Для початку – трохи Європи. У Гамбурзі розташований унікальний атракціон – Miniatur Wunderland (мініатюрна «Країна чудес»), найбільший в світі парк-музей мініатюр. Розпочався проєкт з ідеї німця Фредріка Брауна, яка з'явилася в нього під час відвідин Цюріха. Разом з братом вони зібралися побудувати найбільшу в світі мініатюрну залізницю. Підприємство було ризикованим і спочатку дуже затратним. Перші макети (Гарц, Кнуффінген і Австрія) для відвідувачів з'явилися в 2001 році. Власне, спочатку це і була тільки залізниця в масштабі 1/87. Але, поступово, з розвитком технологій і збільшенням бюджету, автори зрозуміли, який потенціал приховує їх починання.

Зараз це вже не просто залізниця, хоча поїзди тут всюди. Відвідавши музей мініатюр, більшість відвідувачів будуть шоковані, тому що масштаб споруди просто не піддається опису. Ще більше вражають технології, які стоять за всім цим дивом. Одночасно на макеті рухаються більше 1000 поїздів, стоять сотні тисяч фігурок людей (всі різні) і десятки тисяч автомобілів. Причому багато автомобілів також автономно рухаються. Кожні 15 хвилин настає ніч. На кожному квадратному метрі макета зібрані десятки кумедних ситуацій. Уздовж макету розташовані кнопки. Натискаючи на них, відвідувачі запускають якісь цікаві події на макеті.

У 2010 році був закінчений найграндіозніший макет – аеропорт. На його спорудження витратили 3 мільйона євро. В результаті з'явилася унікальна модель з саморушними автомобілями, літаками, які до того ж ще й сідають і злітають за розкладом.

Весь макет зараз займає колишнє фабричне приміщення в 4 поверхи. І нехай не лякають витрати – тому що річний прибуток складає до 2 мільярдів євро. При тому, що квиток

дуже бюджетний – 15 євро. І відвідувачів дуже багато, можна сказати, що всередині штовханина.

Варто зазначити, що після такого успіху подібні макети почали з'являтися по всьому світові. Тепер вони є Тель-Авіві і Каталонії, Брюсселі і Меліді (Швейцарія).

...Робота над макетом Славути велася півроку.

Передбачалося створення основних історичних і знакових будинків міста в масштабі НО (1:87). Матеріал – ПВХ, заводські моделі масштабу НО. Приблизні розміри – 5х5м. Джерело інформації – БТІ, власники будинків (юридичні особи, релігійні громади т.ін.). Виконавці – СЮТ, приватні і юридичні особи. Були виготовлені креслення млина, старого складу на вулиці Амосова, житлового будинку по вул.Соборності і башт колишніх торгових рядів. Велася ро-

бота над 3d-моделлю народного училища (управління освіти).

До речі, основна проблема макету – саме креслення і, відповідно, правильна вхідна інформація. Умовно кажучи, розміри. Ніхто не може точно сказати зараз, яким був старий вокзал чи торгові ряди, від яких залишилися лише декілька фото? До роботи планувалося підключити школи – зрештою, створення електронного зображення 3d-моделі дуже серйозна практика для учнів. Крім того, це зробило б проєкт

вповні дешевим, не витрачаючи кошти бюджету. Після створення базового рівня був розроблений план розширення за рахунок створення макетів знакових споруд району (церкви, вітряки), згодом – Острога, Дубна, Кам'янець-Подільського, Львова і Києва.

Проте місцевому чиновництву все вищеописане виявилося абсолютно не цікавим. «Бох не дау».

А все це потрібно було робити вже вчора. Потенціал втрачений. Тому що музей «Маленька Україна» тепер буде в Кам'янці-Подільському – на весну 2017 року заплановане відкриття. Докладніше – <http://khm.depo.ua/ukr/khm/miniaturnyi-zamki-ukrayini-vzhe-potrohu-z-yavlyayutsya-v-kam-yantsi-14082016093400>

Щось схоже буде і в Хмельницькому:

[k-p.net.ua/news_kamenec/avarii/3972-v-hmelnickomu-pobuduiut-dsneylend.html](http://p.net.ua/news_kamenec/avarii/3972-v-hmelnickomu-pobuduiut-dsneylend.html)

Військовий музей вже є у Волочиську.

Пішохідна зона – в Хмельницькому і Сатанові.

Славути тепер при всьому бажанні не наздожене.

І насамкінець. Днями свєрокомісія оголосила конкурс грантів для місцевих громад на розвиток туризму. Сума – від 100.000 до 400.000 євро. Як мінімум дві громади в області вже готують подання. Славути пролітає.

А В НАС ЗАТЕ БУДЕ 400 РОКІВ! Спогади старожилів, приїде цирк і клоуни, п'ятника на березі і всілякі дуже потрібні речі. Гроші і розвиток місту не треба – і тому «Бох не дау» Славуті ні туристів, ні грантів.

А й не треба! Двадцять копійок нашій владі вповні достатньо.

В.Напуктін

МАЙСТЕРНЯ ТАЛАНТІВ

*Усе, що робиться з любов'ю – приречене на успіх.
Н.Хілл*

Будинок дитячої творчості – центр естетичного виховання дітей і молоді. Це творча лабораторія мистецтва, джерело відродження національної культури, звичаїв, традицій та обрядів рідного краю, школа добра, радості, натхнення, спрямована на розвиток здібностей та інтелектуального, духовного зростання дітей – майбутнього нашої держави.

У Будинку дитячої творчості багата історія. В минулому це Будинок Піонерів, який проіснував в нашому місті з 1934 року. Спершу це була лише кімната при клубі Порцелянового заводу, згодом Будинок піонерів розміщувався в приміщенні біля сучасної музичної школи, потім в клубі Швейної фабрики.

Останнім місцем знаходження закладу стала колишня загальноосвітня школа № 3 по вул. Б.Хмельницького, 58 м. Славуті, Хмельницької області. Саме тут і знаходиться цей заклад, який у 1992 році змінив назву на Будинок дитячої творчості. Про керівників закладу інформація збереглася з 1954 року. Про це свідчать книги наказів Будинку піонерів. Багато років керували закладом Черняк Г.В. та Пшетоцька Н.А.

Будинок піонерів був центром піонерської організації в місті та районі. Тут працювали гуртки за інтересами, які розвивали творчі, інтелектуальні, технічні здібності школярів. Працювала в центрі школа піонерського активу, де проходили навчання активісти шкільних піонерських дружин. Саме тут організовувались міські та районні акції.

В різні роки тут працювали різні гуртки. Спочатку їх було не так багато: у 50-ті – це танцювальний, хоровий, драматичний, авіамоделльний, технічний; у 60-ті додалися гуртки художнього вишивання, «Умілі руки», юних художників, крою та шиття, фотолюбителів, юних туристів. Через них пройшло не одне покоління юних славутичан.

Сьогодні дитині потрібні не тільки знання, а й достатній рівень життєвої компетентності, сформованість таких особистісних рис, які допоможуть знайти своє місце в житті, визначитися з колом своїх інтересів та уподобань, стати активним членом суспільства і щасливого, впевненого у власних силах людиною. Зміни у суспільному житті вимагають від нас, педагогів, нової мети навчання і виховання.

В такому напрямку і працює Будинок дитячої творчості міста Славуті. Навчально-виховний процес спрямований на збагачення вихованців додатковими знаннями, уміннями та навичками, прилучення їх до духовних надбань народу, на виховання в них любові до рідного краю, до національних традицій.

Будинок дитячої творчості працює за чотирма напрямками:

- художньо-естетичний;
- декоративно-прикладний;
- клуби;
- індивідуальна робота.

Навчально-виховний процес в закладі забезпечує 19 керівників гуртків з вищою освітою – це творчий колектив професіоналів, який знаходиться у постійному пошуку.

У гуртках та студіях БДТ займається більше тисячі вихованців з 4-х до 18-ти років. Гуртки працюють як на бюджетній, так і на платній основі. Це дає можливість закладу значно розширити коло освітніх послуг, в повній мірі задовольнити запити батьків та дітей у додатковій освіті, а також залучити додаткові кошти. На платній основі працює 6 груп клубу «Малюк» по розвитку творчих здібностей дітей раннього віку, 4 групи підготовчого та початкового рівнів зразкового хореографічного ансамблю «Альянс», 1 група гуртка східного танцю та 1 група народного художнього колективу театру естрадної пісні «Водограй».

Ми пишаємось, що в закладі є Зразковий колектив хореографічний ансамбль «Альянс» та народний художній колектив театр естрадної пісні «Водограй».

Час спонукає по-іншому подивитися на дітей з психофізичними вадами, що оточують нас у повсякденному житті і яким нелегко реалізувати себе в суспільстві. Уже п'ять років поспіль на базі Будинку дитячої творчості працює клуб «Повір у себе», який дає можливість дітям з обмеженими фізичними можливостями розкрити свої здібності, відчути себе повноцінними особистостями, проявити свої таланти. У клубі діти мають можливість поспілкуватись, отримати консультацію психолога, побувати на екскурсії, спробувати себе у верховій їзді, взяти участь у інших цікавих формах роботи. Щорічно в клубі займається від 20 до 30 вихованців, а в цьому навчальному році клуб налічує аж 41 вихованців.

Як форма громадського самоуправління діє молодіжна дорадча рада при міському голові, яка об'єднала в собі 30 лідерів учнівського самоврядування навчальних закладів міста і педагогів-кураторів, які спрямовують роботу учнів у раді. За сприянням дорадчої ради в місті проводяться різноманітні заходи: благодійні концерти, виступи агітбригад, акції «Антиснід», «За здоровий спосіб життя», профорієнтаційні турніри, фестивалі, тематичні вечори. За підтримки міського голови традиційним стало проведення новорічного балу-карнавалу та весняного балу для творчо обдарованої молоді.

З року в рік зростає кількість старшокласників, які в літній період бажають оздоровитись, відпочити та попрацювати в таборі праці та відпочинку «Веселкова республіка» та заробити свої перші кошти на кишенькові витрати. Щорічно табір охоплює майже 130 школярів міста.

Співпраця з управлінням освіти та міською радою є не-

від'ємною запорукою успішного розвитку закладу. Завдяки міському голові В.Б.Сидору встановлюються і розширюються міжнародні зв'язки. Так, вихованцям і керівникам була надана можливість представляти українську культуру в м.Андрихув, м.Неполоміце, м.Сулейов (Польща), м.Пріверно (Італія). Наші колективи тричі привозили нагороди з м.Несебр (Болгарія) з фестивалів «Сонце. Радість. Краса», «Сузір'я в Несебрі» та «Сонячна Олімпія»

Вихованці Будинку дитячої творчості переможці багатьох Міжнародних, Всеукраїнських та обласних фестивалів та конкурсів.

Народний художній колектив театр естрадної пісні «Водограй», кер. О.М.Турчак, В.В.Березюк.

Левін Микола Олександрович – II місце.

Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль естрадної пісні «Різдвяна зіронька» м.Мукачеве, I місце. Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль-конкурс юних вокалістів «Пісня над Бугом» м.Хмельницький, Гран-прі. Всеукраїнський фестиваль музичного мистецтва «На крилах гармонії» м.Скадовськ, Гран-прі. Міжнародний фестиваль мистецтва «Сонячна олімпія» Болгарія, I місце, приз глядацьких симпатій.

Всеукраїнський фестиваль-конкурс талантів «Гармонія душі».

Олексик Юлія Михайлівна – I місце.

Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль-конкурс юних вокалістів «Пісня над Бугом», м.Хмельницький.

Відрук Марія Павлівна – I місце.

Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль-конкурс юних вокалістів «Пісня над Бугом» м.Хмельницький, I місце.

Всеукраїнський фестиваль-конкурс талантів «Гармонія душі», м.Київ.

Романчук Каріна Андріївна – II місце.

Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль-конкурс юних вокалістів «Пісня над Бугом», м.Хмельницький, II місце.

Всеукраїнський фестиваль-конкурс талантів «Гармонія душі», м.Київ.

Зайонц Поліна Валеріївна – I місце.

Міжнародний фестиваль мистецтва «Сонячна олімпія», Болгарія.

Старша група народного художнього колективу театру естрадної пісні «Водограй» – I місце.

Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль-конкурс юних вокалістів «Пісня над Бугом», м.Хмельницький, Гран-прі.

Обласний конкурс патріотичної пісні «Україна, любий край!».

Молодша група народного художнього колективу театру естрадної пісні «Водограй» – I місце.

Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль-конкурс юних вокалістів «Пісня над Бугом» м.Хмельницький.

Середня група народного художнього колективу театру естрадної пісні «Водограй» – I місце.

Всеукраїнський фестиваль-конкурс талантів «Гармонія душі», м.Київ, I місце.

Обласний конкурс патріотичної пісні «Україна, любий край!».

Зразковий хореографічний ансамбль «Альянс», кер.А.Г.Терентєва – I, II місця.

Всеукраїнський багатожанровий конкурс мистецтв «Єднаємо серця», м.Вінниця, I місце. Всеукраїнський фестиваль-конкурс талантів «Гармонія душі», м.Київ, 3 Гран-прі. Всеукраїнський конкурс-фестиваль мистецтв «Зіркова феєрія-2016», м.Хмельницький, I місце. Міжнародний фестиваль мистецтва «Сонячна олімпія», Болгарія, I, II місця. Обласний конкурс сучасного танцю «Ритми часу», III місце. Відкритий фестиваль хореографічного мистецтва «Магія танцю», м. Скадовськ, I, II місця. Всеукраїнський багатожанровий конкурс мистецтв, м.Вінниця, I місце. Всеукраїнський фестиваль-конкурс мистецтв «Візерунки талантів».

Театральна студія «Фора», кер.С.І.Рибіцька, Т.Я.Приймак – I місце.

Всеукраїнський багатожанровий конкурс мистецтв «Єднаємо серця», м.Вінниця, II місце. Обласний фестиваль-конкурс «Чарівний світ ляльок», два III місця. Обласний конкурс читців-гумористів «Веселинка».

Гурток «Чарівний бісер», кер. О.М.Онопрійчук – III місце.

Обласна заочна виставка-конкурс декоративно-ужиткового і образотворчого мистецтва «Знай і люби свій край».

Наш заклад має великий авторитет у місті, отримує підтримку і допомогу батьківської громадськості, спонсорів і меценатів.

Зусилля колективу спрямовуються на вирішення і розв'язання проблем та завдань, які ставить перед нами сучасність.

*Директор Будинку дитячої творчості
І.В.Руденко*

НАРОД І АРМІЯ – ЄДИНІ,
А «ВОЄНКОМАТИ»?

Хочу поділитися деякими думками з приводу співпраці з Славутським військовим комісаріатом. Після Революції Гідності багато славутичан повернулися додому уже іншими людьми – поважаючими себе і Україну. Після перемоги над режимом бандитів всі сили були спрямовані на демократизацію місцевої влади та перекриття корупційних схем. Але боротьба недовго тривала. Розпочалась окупація Криму та війна на Сході України, і багато славутичан, які пройшли Майдан, першими відгукнулися на біду і прийшли до Славутського военкомату, щоб записатись добровольцями. Воєнкомат не був готовий до цього, але жіночка всіх охоче записувала. Військовий комісар сидів на телефоні і чекав наказів. А ми почали формувати підрозділи охорони міста, складати схеми оборони та інше. Так, наш наявний арсенал був тільки мисливською зброєю, але, загартувавшись під час подій на Майдані, ми розуміли що і це непогано, і якийсь спротив ми можемо чинити. Самі проводили навчання і тренування, створювали системи зв'язку та інше.

А потім був наказ про мобілізацію. Славутська організація ветеранів Афганістану практично включилась в оповіщення і вручення повісток. Не чекаючи на створення територіальних батальйонів, ми сформували два підрозділи, кістяком яких стали ветерани Афганістану та 38 Сотня оборони Майдану, і передали ці списки воєнкому. Розпочалися хвилі мобілізації, багато хлопців пішли воювати. Потім відбулось скорочення военкоматів: багато з особового складу були відправлені до війська або звільнені за станом здоров'я.

Славутське міськрайонне об'єднання «Майдан» та ряд інших організацій включилися у волонтерську роботу по підтримці Збройних Сил. Каски, бронежилети, теплі речі, маскувальні сітки, оптичні прилади, їжа – все це та інше регулярно відправлялось на фронт. Розуміючи, що цього недостатньо, на базі підприємництва «Молоток» (керівник В. Соколовський), був створений малий ремонтний завод по відновленню військової техніки. День і ніч кипіла робота. В результаті 12 одиниць техніки (з них 8 МТЛБ та 2 КА-МАЗи) були відправлені на передову за кошти небайдужих славутичан.

А тим часом пройшла ротация воєнкомів. «Старий» пішов за станом здоров'я на пенсію, і з'явився новий комісар, який

раніше був воєнкомом у Ізяславі і після одного місяця перебування з зони АТО прийшов до нас в Славуту. Не знаю, чим керувався новий військовий комісар підполковник Євтушок М.П., коли прийняв рішення вийти на Славутський ринок вручати повістки. Між двома тисячами підприємців, що працюють на ринку, повістки вручили саме активістам, які ремонтували техніку для потреб Збройних Сил і давно подали списки і телефони, які знаходились в комісаріаті. Це показове «шоу» обурило громаду, про що було заявлено військовому комісару. Останній не відреагував на звернення громади і практично, заручившись підтримкою мера міста Сидора В.Б., не пішов на співпрацю з ГО «Майдан».

За весь період ремонту техніки ні мер, ні військовий комісар навіть не поцікавились, що ми зробили, як підтримували славутичан на передовій.

А потім, після чергового робочого дня ремонту техніки, хлопці їхали на річку помитися – і зустріли в лісі автомобіль з комісаріату, де водій в нетверезому стані розважається з дівчиною. Конфлікт почав набирати оберти. Міліція, п'яний військовий комісар, який стояв на захисті свого підлеглого, і т.д., і т.п. Нас починають звинувачувати в тому, що чоловіки так у відношенні до чоловіків не поступають. Це звучить з вуст комісара, мера міста і його поплічників. А те, що хтось гине на війні, а хтось гуляє – нікого, крім нас, не хвилює. Далі –заяви, листи до всіх інстанцій з приводу цього факту і вражаючі відповіді. Комісар – хороший і діє в рамках закону, а ми дурні і заважаємо працювати, висвітлюючи правду, яка зриває мобілізацію.

Мабуть, ці відповіді, які захищали «честь мундиру», надихнули військового комісара на те, щоб подати на одного із членів ГО «Майдан», голову Спілки Офіцерів України Скомороху В.І. до суду за приниження честі та гідності.

Такий «маразм» нас просто вразив. Євтушок М.П. вирішив, що на недоліки в його роботі ніхто не має права вказувати. Суди військовим комісаром програні, але він знову «хороший» і «найкращий», а ми заважаємо працювати.

Отака «єдність» з військовим комісаром.

А хлопці нам вдячні за нашу працю, за те, що ми відремонтували техніку, за те, що на передовій забезпечували славутичан всім необхідним, за підтримку в важкі хвилини.

В.Кушніров

“КРАЙ”. Обсяг 1 друк. арк. Друк офсетний.

Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000.

Засновник та видавець: Славутська міська громадська організація Товариство підприємців ТП “КРАЙ”, свідоцтво ХМ 532/19 від 12.09.2006 р.

Адреса: вул. Церковна, 45, офіс 57, Славута, 30000, Україна.

Друк: ЕСТЕРО м.Рівне, замовлення №2897.